

ILLYÉS GYULA

ISTEN VÉN MALMAI

Gyorsabban, mint a fiatalokon —

hogy futsz, idő, az öregeken át!
Hogy csobog-zuhog múlttá a jövő!
Hogy forog, úzve egy a másikat
szív és agy — a két malombeli kő!

Szaporábban, mint akár tavaly is,
mind sebesebben, sorsom gépei,
jártok vásottan is! Vagy épp azért?
De meddig bírtok még úgy őrleni?
S ér lisztem, amennyit a mag ígért?

Sürgetőbben, mint akár tegnap is,
meddig öntesz még belém gabonát,
Gazda? — hogy én is megnevezzelek!
Javíts, olajozz. Járjak úgy tovább
— kenyérváróid megkeressenek.

Működtetőbben, mint valaha is
ömlj, idő, forogjatok ti, agg
szívek, agyak; higgyétek, lesz, aki
számba veszi hű buzgalmatokat —
Öröljétek, Isten vén malmai!

Csikorgóan, még csikorgóbban is
ocsút, követ, port kirostáljatok.
Nem titeket Ó: ti méritek Őt!
Hántsatok ki abból, amit adott:
embernek-ehető!

NAGY LÁSZLÓ

ÍGY ÍRLAK VERSBE

Ingeden a csipke tejfogait
ahogy becézi kisujjad, ahogy
sastollal a mosolyt orrod alá
idézed mesebeillón, ahogy
mérkőzöl dömhec erőkkal, ahogy
állva a világ siratófalán
még a kőbabát is dajkálgatod,
így írlak versbe, maradj te remek,
a mulandóság kezére csapok,
ne tapogasson téged — se halál,
se nyű majd ne nyerjen bocsánatot.